

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 4. grudnia 1895.

Treść: (№ 179—184.) 179. Rozporządzenie, którem wydaje się przepis o ubiorze urzędowym profesorów c. k. wydziału teologicznego ewangelickiego w Wiedniu. — 180. Rozporządzenie, dotyczące się sprzedaży urzędowych stęplowanych blankietów wekslowych kategorii centowych z tekstem serbsko-kroackim. — 181. Rozporządzenie, dotyczące się zaliczenia biur podróży do przemysłu konsensusowego. — 182. Rozporządzenie, dotyczące się nazwy Sądu powiatowego w Ried w Tyrolu. — Obwieszczenie o upoważnieniu królewsko węgierskiej Komory głównej w Braszowie (Kronstadt) do ekspedycyowania przędzy twardej numeru 154 b taryfy. -- 184. Rozporządzenie w przedmiocie zaprowadzenia czwartego Sądu delegowanego miejsko-powiatowego w Pradze dla sądownictwa cywilnego.

179.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 12. listopada 1895,

którem wydaje się przepis o ubiorze urzędowym profesorów c. k. wydziału teologicznego ewangelickiego w Wiedniu.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 4. listopada 1895, uznaję za stosowne rozporządzić pod względem ubioru urzędowego profesorów c. k. wydziału teologicznego ewangelickiego w Wiedniu co następuje:

Profesorów c. k. wydziału teologicznego ewangelickiego w Wiedniu uwalnia się od obowiązku noszenia munduru urzędników przepisanego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 20. października 1889 (Dz. u. p. Nr. 176), natomiast na tych uroczystościach, do których noszenie munduru urzędników rządowych jest przepisane, występować mają w ubiorze urzędowym poniżej opisanym.

Ubiór urzędowy wdziwia się na suknie cywilne (frak, surdut), składa się zaś takowy z płaszcza i biretu.

Płaszcz robi się z czarnego cienkiego sukna i składa się z części spodniej, zwierzchniej, kołnierza i dwóch rękawów.

Część spodnia czyli dolna sięga aż do kostek, ma trzy bryły szerokości (około cztery metry) i na górnym końcu jest ściągnięta w drobne fałdy wążko na sobie ułożone.

Do tego końca w fałdy ściągniętego przyszyta jest górna zwierzchnia część płaszcza, okrywająca barki, plecy i piersi aż do połowy wysokości.

Do części zwierzchniej od strony szyi przyszyty jest kołnierz z aksamitu barwy bławalków, który wyłożony z tyłu ma 4 centymetry szerokości a po obu rogach przednich prostokątnych przy częściach wykładkowych 6 centymetrów szerokości i obejmuje mały kawałek przedniego końca części zwierzchniej aż do szwu przytwierdzającego. Na przednich końcach kołnierza wyłożonego umieszczone być mają oznaki dystynkcji przepisane do kołnierzy munduru galowego urzędników rządowych odpowiedniej klasy stopnia służbowego (§. 24, ustęp 2 i §. 25 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 20. października 1889) w podobny sposób, jak na bluzach mundurowych.

Z jednej i z drugiej strony płaszcza znajdują się dwa rękawy mające około 1.35 metra szerokości

wszyte w część spodnią zapomocą klina kształtu kwadratowego.

Rękawy opatrzone są wyłogiem aksamitnym barwy bławatków 7 centymetrów szerokim i zapinają się na guziki, umieszczone w obu rogach przedniej strony części zwierzchniej.

Płaszcz jest z przodu otwarty i zapina się na dziesięć guzików blisko siebie poprzyszywanych.

Biret jest twardy i składa się z paska kolistego aksamitnego barwy bławatków nakrytego denkiem aksamitnem czarnem o czterech rogach.

Gautsch r. w.

180.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. listopada 1895,

tyczące się sprzedaży urzędowych stęplowanych blankietów wekslowych kategorii centowych z tekstem serbsko-kroackim.

Począwszy od dnia 1. stycznia 1896 sprzedawane będą urzędowe blankiety wekslowe znaczkami stęplowemi według skali I opatrzone, z tekstem serbsko-kroackim na 5 c., 10 c., 20 c., 30 c., 40 c., 50 c., 60 c., 70 c., 80 c. i 90 c.

Postać zewnętrzna tych blankietów będzie taka sama, jak urzędowych stęplowanych blankietów wekslowych odnośnych kategorii wartości z tekstem niemieckim.

Biliński r. w.

181.

Rozporządzenie Ministrów handlu i spraw wewnętrznych z dnia 23. listopada 1895,

tyczące się zaliczenia biur podróży do przemysłu konsensowego.

Na zasadzie §. 24, ustęp 1 ustawy z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39) zmieniającej i uzupełniającej ustawę przemysłową, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Przemysł biur podróży, o ile takowe nie z ramienia poszczególnych przedsiębiorstw kolei

żelaznych i żeglugi parowej a względnie z ramienia kilku takich przedsiębiorstw wspólnie, bądź przez własnych urzędników, bądź przez innych pełnomocników, w granicach uprawnienia koncesyjnego są założone, zalicza się na zasadzie §. 24go, ustęp 1 ustawy z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39) zmieniającej i uzupełniającej ustawę przemysłową, do przemysłu konsensowego.

§. 2.

Za biura podróży uważać należy przedsiębiorstwa, mające za przedmiot jedną lub więcej z czynności przemysłowych poniżej wyszczególnionych, o ile którekolwiek z tych czynności przemysłowych nie są wykonywane na podstawie uprawnienia, którego zakres odnośną czynność już obejmuje.

Czynności przemysłowe mogące wchodzić w zakres biura podróży są następujące:

- a) wydawanie biletów na koleje żelazne krajowe i zagraniczne do podróży jednokursowych, kursowo-powrotnych, okrężnych itp.;
- b) wydawanie asygnacji na miejsca w wagonach sypialnych kolei żelaznych;
- c) wydawanie kart podróży i biletów kajutowych w imieniu krajowych i zagranicznych przedsiębiorstw żeglugi parowej morskiej i śródkrajowej do wszystkich portów i stacji śródkrajowych z ograniczeniem podanem w §. 3;
- d) urządzenie podróży towarzyskich, pociągów i kursów towarzyskich;
- e) ekspedycja pakunków podróży i posyłek ekspresowych (§. 30 a względnie §. 39) regulaminu ruchu dla kolei żelaznych w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, ogłoszonego rozporządzeniem Ministra handlu i Ministra sprawiedliwości z dnia 10. grudnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 207);
- f) wydawanie asygnacji do hoteli;
- g) pośrednictwo w ubezpieczeniach od nieszczęśliwych przygód w podróży u przedsiębiorstw do zawierania interesów asekuracyjnych tego rodzaju uprawnionych bądź krajowych bądź tych zagranicznych, które do wykonywania przemysłu w krajach tutejszych są dopuszczone.

§. 3.

Biurom podróży nie jest dozwolone wydawanie biletów międzypokładowych wszystkich zagranicznych przedsiębiorstw żeglugi parowej, trudniących się przewożeniem wychodźców — z jedynym wyjątkiem przedsiębiorstw tego rodzaju dopuszczonych na zasadzie rozporządzenia cesar-

skiego z dnia 29. listopada 1865 (Dz. u. p. Nr. 127) do wykonywania przemysłu w krajach tutejszych. Również zabronione jest biuram takim zniżanie wychodźców i wszelkie popieranie wychodźstwa.

§. 4.

Ubiegający się o pozwolenie do utrzymywania biura podróowego winni oprócz uczynienia zadosyć warunkom (§§. 22 i 23 ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39) wymaganych do uzyskania konsensu na każdy przemysł konsensowy złożyć dowód dostatecznego wykształcenia ogólnego i kupieckiego potrzebnego do wykonywania przemysłu.

§. 5.

Konsens do utrzymywania biura podróowego nadawać będzie po zniesieniu się z Izłą handlowo-przemysłową Władza polityczna krajowa ze względu na potrzebę istnienia takiego przedsiębiorstwa. W dekrete nadawczym wyszczególnić należy imiennie czynności, do których kandydat na podstawie wniesionej prośby o konsens zostaje za uprawnionego uznany.

§. 6.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Badeni r. w.

Glanz r. w.

182.**Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 24. listopada 1895,**

tyczące się nazwy Sądu powiatowego w Ried w Tyrolu.

Sąd powiatowy w Ried w okręgu Sądu krajowego innsbruckiego wymieniać należy z dodatkiem „w Tyrolu“.

Gleispach r. w.

183.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 24. listopada 1895,**

o upoważnieniu królewsko węgierskiej Komory głównej w Braszowie (Kronstadt) do ekspedycyowania przędzy twardej numeru 154 b taryfy.

Według doniesienia królewsko węgierskiego Ministerstwa skarbu królewsko węgierska Komora główna I. klasy w Braszowie (Kronstadt) upoważniona została do ekspedycyowania twardych przędz pojedynczych i podwójnych numerów 154 b taryfy.

Biliński r. w.

184.**Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 27. listopada 1895,**

w przedmiocie zaprowadzenia czwartego Sądu delegowanego miejsko-powiatowego w Pradze dla sądownictwa cywilnego.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 23. listopada 1895, zaprowadza się w Pradze ze zmianą ustępu VIII. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. października 1854 (Dz. u. p. Nr. 274) i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. sierpnia 1883 (Dz. u. p. Nr. 142), czwarty Sąd delegowany miejsko-powiatowy dla sądownictwa cywilnego, którego okrąg obejmować będzie dolne Nowe Miasto, tudzież Holeszowice-Bubnę.

Od dnia, w którym Sąd ten rozpocznie urządowanie a który dopiero później będzie oznaczony i do wiadomości podany, dolne Nowe Miasto zostanie oddzielone od okręgu Sądu delegowanego miejsko-powiatowego Nowego Miasta i Wyszehradu a Holeszowice Bubna od okręgu Sądu delegowanego miejsko-powiatowego Małj Strony i Hradeczyna.

Gleispach r. w.

